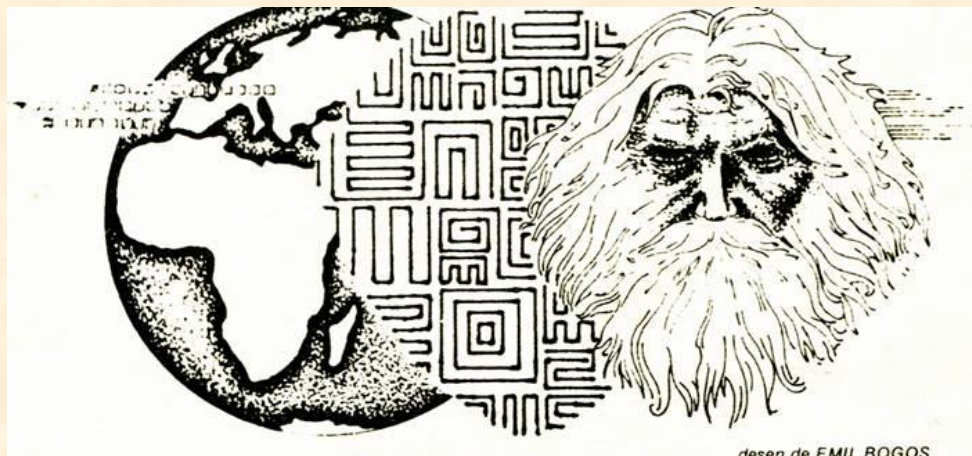

PEISAGISTUL

SILVIU GENESCU

Povestire premiată la concursul de literatură și artă de anticipație tehnico-științifică, ediția 1986

Plafonul de nori era destul de coborât, bătea vîntul, temperatura era în scădere și toate astea cumulate, dădeau peisajului mohorît care-i oferi certitudinea că totuși s-ar putea să-l găsească pe Kerin, dormitînd într-una din camerele domului său. Reduse altitudinea, coborînd sub nori și parbri-zul glaiderului se umplu de stropi de apă care evoluară rapid ajungînd să se lățească sub ochii ei devenind o perdea de apă, posesivă și dezlănțuită. Pur și simplu ploua. Cînd schimbă direcția spre domul lui Kerin, Altea înțelese cîte ceva din infernul acvatic de afară. În primul rînd, glaiderul se cutremură vizibil opintindu-se din greu pe noua direcție, iar în al doilea rînd, încercînd să respecte niște legi imuabile care țineau de aerodinamică, în plin viraj glaiderul se întoarse în aer manevrat de o rafală de vînt năpus-tită din flanc, care traversase apele grele ca pe o nimica toată. Altea își dădu seama că era un fleac aflat la cheremul tuturor răbufnirilor de moment, adunate într-o furtună de vară, care cu aceeași imparțialitate împingea valuri de nori pe cerul străbătut de fulgere sau făcea să se scuture zdravăn un glaider de agrement. Norii se contorsionau, luînd formele aberante ale unor oștiri smintite gonind spre momentul anihilării. În cîteva

ore, se gîndi Altea, toate astea vor fi niște zdrențe albicioase plutind fragile în razele unui soare triumfător, vîntul o adiere leneșă și furtuna în sine o remarcă într-un dialog întîmplător: „Știi, ieri a fost o vreme afurișită.”

O altă rafală de vînt o făcu din nou să oscileze în aer și asta o convinse că n-avea rost să mai continue zborul în condiții în care i se putea întîmpla să nu mai ajungă niciodată la domul lui Kerin. Căută un loc de aterizare și puse glaidarul pe sol. Ploaia bătea mai departe darabana pe parbrizul opacizat, și Altea plimbă de cîteva ori ștergătorul de parbriz ca să poată distinge cîte ceva din exteriorul glaidarului. Masa aceea verde întrevăzută de ea printre șiroaiele de apă ca ceva imprecis antrenat într-o mișcare confuză și sincopată erau copacii răvășiți de vînt, iarba părea alunecoasă, solul obliga la un mers șovăielnic prin noroiul compus de apă și lipsa aleilor betonate. Aterizase într-o poiană undeva la cîteva sute de metri de domul lui Kerin. Pe indicatorul de rută așa se vedea. Glaidarul era un spot de lumină, Kerin un alt spot, între ei părea că nu se află decît dorința ei de a ajunge la celălalt spot luminos. Nici de mizeria de afară. Altea privi spre copacii aplecați în bătaia vîntului, amintindu-și că doar cu două ore în urmă fusese într-un loc unde habitatul se supunea propriilor necesități, și N'Yorkul i se păru soarele îndepărtat care luminează o copilărie fericită.

Ajutor... îngăimă ea, privind tufele cuprinse de vibrația furiei necontrolate a vîntului. Răbufnirile furtunii zguduiau din cînd în cînd glaidarul, trecînd peste el cu un vîjîit cuprins în notele înalte ale unui țipăt singuratic și lugubru planînd deasupra celorlalte reprezentări sonore ale furtunii. Ca atunci pe plajă, într-o seară cînd, o dată cu freamătul muribund de pe crestele valurilor sparte pe nisip, se auzea și țipătul îndepărtat al vreunui pescăruș solitar și dezorientat. În seara aceea i se păruse că pescărușii, rotindu-se deasupra amurgului lăsat ca un siaj pe întinsul cerului încă o zi trecută în memorie, strigau după ajutor și Altea înțelesese că la rîndul ei era pe cale să eșueze în căutarea țărnelor ca păsările migratoare cu simțul de orientare perturbat de o lume care le menaja tot mai puțin fragilitatea. Strigătul ei de ajutor rămăsese mai departe îngropat în suferința mută alăturată momentelor de descurajare, inclus în trădarea ascunsă de zîmbetul abil și tandrețea ipocrită a cuiva în care crezuse. Crezuse atunci pentru ultima oară. Ajunsese tot atunci la concluzia că punctele vulnerabile ale lumii în care trăia trebuiau nu menajate, ci speculate, exploatate și dincolo de limita securității personale. Astfel, pescărușii redeveniră păsările stupide și lăcomne din literatura de specialitate, lăsați să se descurce pe cărările sinuoase

ale vîntului care-i aduceau lîngă respirația uniformă și rece a orașelor înșirate de-a lungul țărmurilor odată pustii, populate cu cochilii în care marea își mai găsea încă o dată freamătul.

Rînd pe rînd, și alte lucruri reveniseră la sensurile inițiale, asta fiindcă meseria de supraviețuitor se învăța din mers, alături de el, de ea, de ei toți care trăiau la umbra acelorași cuvinte manevrate în drumul spre limanul unde era obligatoriu să ajungă toți. Răsfoind metafore, Altea era cît pe ce să eșueze.

Sacrifică focului ceva, ca să rămînă restul, afirma un vechi principiu adoptat de Altea într-un moment suspendat deasupra începutului sau sfîrșitului unei noi călătorii pentru viață, și-n așteptarea aceea lungă se mistuiseră inocența șlefuită de singurătatea melancolică de unde se trezise implicată în jocul subtil rutinat al comportamentului uman, fără nici o apărare în fața aspectelor macabre ale jocului, micile timidități care-i însoțeau prezența ca un ecou al existenței discrete de pînă atunci. În același incendiu voluntar se volatilizase și farmecul diafan al fragilității ei, în urma flăcărilor rămăsese un alt om care se îmbrăcase sub același nume pentru cealaltă etapă a călătoriei.

Altea avea senzația că se află pe un vapor pe cale să se scufunde, cu oceanul spumegînd în dreptul hublourilor aflate sub linia de plutire. Cînd ușa glaidерului glisă, o lovi un aer rece amestecat cu stropi de apă și o a doua rafală udă fotoliul de pilotaj. Închise repede ușa, sprijinindu-se cu spatele de ea. Legăturile cu lumea din care venise păreau că se rupseseră o dată cu închiderea ușii, era privată de confortul calculat din interiorul glaidерului, lăsată să se descurce singură la intrarea în ambianța, sălbatică și imprevizibilă, a unui peisaj necontrolat de jaloanele estetice și practice ale civilizației.

Părea ultima pată albă de pe Pămînt, cu arborii adunați unul în altul, uniți într-un zid vegetal ca o solidaritate în fața mersului grăbit și decis al Alteei. Din cîte știa, Kerin cultiva satisfacții reale, îngrijindu-se ca tot ce era să rămînă organizat pe harta naturală conturată de hazardul care presărase, pe vuietul inegal al vîntului, semințele unde germinaseră pădurile astea. Și era culmea ironiei, se gîndi ea oprindu-se ca să-și tragă sufletul, să-l găsească pe Kerin adorînd sălbăticia din jurul lui, el, maestrul de necontestat al artei peisajului, nuanțat de el cu anotimpuri subtile care existau doar dincolo, în perimetrul clipelor ciudate, încrustate uneori într-o zi de toamnă, vară, iarnă...

Toamna aceea palidă, discretă ca singurătatea unui înțelept. Înconjura

pavilioanele translucide ale Muzeului Figurilor Ilustre; sau vara ca o Odă a Bucuriei, întinsă pe câteva hectare în Grădina Centrală din N'York, încremenite în cele câteva clipe deosebite sugerate de Kerin prin peisajul desfășurat dincolo de sensul concret al imaginilor asociate cu anotimpurile „prime”, care suportau compoziția.

Altea era în drum spre Kerin din pricina unei alte compoziții:
„Nostalgia unei Primăveri”.

*

Kerin locuia într-o clădire care nu arăta nici pe departe ca domul la care se așteptase Altea. În locul construcției desfășurate pe elemente modulate sub semnele funcționalității arhitecturii secolului, Altea ajunsese în preajma unei case solide din piatră, cu două nivele și o terasă. Probabil că are vreo 200 de ani, presupuse Altea, atingînd o creangă așezată oblic în fața ei. Creanga zvîcni în sus, degajată de apa adunată în frunzele făcute căuș și picături din ploaia depozitată îi udară obraji.

Cînd i se deschise ușa din lemn masiv, Altea fu tot mai convinsă că nimerise pe o insulă în afara timpului. Interiorul se etala sub ochii ei păstrînd aerul sobru, marcat de o eleganță căutată a genului de locuințe conservatoare din secolul trecut. Nu lipsea nici șemineul din sufragerie.

— Are montat un purificator catalitic, rosti Kerin pe un ton de scuză, remarcînd privirea vag nedumerită a Alteei fixată pe conturul anacronic al șemineului de unde se revărsau valuri de căldură. În încăpere plutea un miros discret de conifere, de o proveniență ambiguă, putea fi bușteanul care trosnea în șemineu, sau un ionizator invizibil la o privire superficială. Fu destul de surprinsă să-l vadă pe Kerin ud pînă la piele. Cînd intrase în sufragerie, el tocmai își dădea jos un pulover cărmiziu, pe obraji lucea o peliculă fină de apă, era clar că stătuse afară în ploaie.

— E o zi bună pentru pescuit, continuă Kerin, adresîndu-i un surîs fugitiv. O parte din privirile lui zburau peste umărul Alteei care sesizează acel dialog tăcut, rapid, întreținut de două persoane care se cunoșteau de suficient timp ca să se înțeleagă din ochi. Femeia care-i deschisese era în spatele ei, chiar dacă n-o vedea, îi simțea prezența prin senzația incomodă apărută totdeauna cînd privirile cuiva îți sînt proptite în ceafă. Sufrageria era impregnată cu căldura tihnită și constantă întreținută de succesul unei familii reușite. Altea era convinsă că stricase pentru moment ritualul cotidian al cuplului, înregistră privirea neliniștită ațintită de Kerin asupra

ei, derivată din faptul știut că nu putuse ajunge aici, în sufrageria asta din întâmplare, nimeni nu se mai rățăcea astăzi. Altea arboră un zîmbet crispat, suspendat undeva între stinghereala și timiditatea unei persoane care nu vrea să deranjeze, dar n-are de ales.

— Bănuiesc că nu am ales un moment potrivit ca să vă provoc la o discuție, începu ea, dar circumstanțele nu-mi permiteau să-mi anunț din timp vizita, și în consecință am trecut peste protocolul convenit. Kerin o examina cu o căutătură circumspectă. Figura lui umedă lucea, lumina pulsa pe obrajii lui o dată cu zbuciumul flăcărilor din șemineu. Umbre adînci se tîrau pe pereții încăperii ca într-un spectacol incoerent de umbre chinezești.

— Și fiindcă vorbeați de protocol, glăsui Kerin, propun să trecem peste formalismul care stînjenește cursivitatea unei conversații și să abandonăm pluralul de politețe. Făcu o pauză în care-și îngădui un zîmbet prietenos. Mie poți să-mi spui Klyft, continuă el pe același ton binevoitor, care în aparență voia să anuleze stînjeneala Alteei, iar ea este Marna.

Femeia înaintă și roba de casă foșni ușor. Dincolo de tonul amical întreținut de Kerin, Altea întrevăzu ironia aceea vagă folosită ca un rafinament într-o conversație împinsă încet spre momentul cînd voiai să-ți asiguri ascendentul asupra interlocutorului.

— Eu sînt Altea, rosti, ea trecînd deja peste subtilitățile manevrate de Kerin. În urmă cu cîțiva ani, s-ar fi înroșit puternic, cu șansa de ripostă paralizată de timiditatea așezată ca o cortină între ea și cei din jur.

Cu același ton de jovialitate căutată, Kerin propuse să ia toți trei ceva „fierbinte” care să neutralizeze aspectul mohorît și umed al atmosferei de afară, și propunerea lui se materializă sub forma unui bol pîntecos umplut cu grog preparat sub ochii lor de un Kerin preocupat de numărul său de alchimie practică, însoțit de mișcări fluide și aeriene terminate în susurul discret al băuturii turnate tot de el în pahare.

— Este o rețetă proprie, o informă el pe Altea care studia coloritul roșiatic al grogului. Toastul sună convențional și amabil un „Pentru noi”, precedînd clinchetul paharelor ciocnite și se treziră față-n-față cu momentul tensionat al revelării scopului vizitei Alteei, clipă amînată de jovialitatea exersată de Kerin pe fondul ironico-banal al conversației de pînă atunci.

Altea sorbi dintr-o înghițitură grogul din pahar și ceru să fie condusă la toaletă.

Cînd reveni în sufragerie, avea ochii strălucitori din cauza lichidului de protecție prezent în aparatul folosit la implantarea lentilelor de contact, în urechea dreaptă purta microcapsula receptorului radio. Micile cercuri scli-

pitoare aplicate pe obraji ofereau imaginea unui exces de cochetărie feminină, le avusese încă de cînd intrase în vilă, dar erau pur și simplu un sistem multiplu de senzori împrăștiați pe fața ei ca o constelație ciudată și îndepărtată. Pandantivul masca microfonul direcțional și emițătorul radio, care folosea echipamentul de comunicații de pe glaider ca releu de legătură cu un centru de interpretare a datelor. Marna și Kerin îi aruncară o privire atentă. În lumina discretă din sufragerie ochii ei luceau vag, dar asta făcea ca figura Alteei să dobîndească o expresie de euforie subită.

— Totdeauna mi se întîmplă așa, zise Altea conștientă de efectul secundar provocat de lichidul acela de protecție. Kerin îi primi cuvintele cu o arcuire a sprîncenelor.

— Cînd totdeauna? ripostă el.

— Cînd beau cîte un pahar

Kerin afișă un zîmbet înțelegător. Fără să spună nimic, Marna își permise și ea un surîs diafan. Altea bănuise că în cadrul cuplului, Marna funcționa ca un fundal pe care se desfășura personalitatea voluntară a lui Kerin, și de data asta, ca și-n atîtea alte dăți, nu-și putu ascunde satisfacția de a fi avut dreptate. Se aplecă puțin înainte ca și cum ar fi vrut să le spună ceva confidențial, dar nu făcu altceva decît să exploreze aura care-i una pe cei doi ca o unică amprentă sentimentală. Aura lui Kerin era însă sesizabilă, mai conturată, înglobînd în ea efluviile energetice emanate de Marna. Observă că cele două personalități fuzionau fără nici o rezistență.

— Vreau să începem să discutăm despre „Nostalgia unei Primăveri”, zise Altea în continuarea gestului ei. Remarcă o schimbare ușoară în aspectul aurei lui Kerin, pălise puțin, pentru o clipă luase aspectul noros indus de tensiunea vagă provocată de cuvintele directe ale Alteei. Îl luase prin surprindere, se gîndi ea. O crezuse vreuna din nebunele care trec peste mări și țări ca să vadă un artist în carne și oase, sau...

Kerin își luă o mină meditativă, prelungi tăcerea ca să dea mai multă greutate cuvintelor lui, apoi îi adresă o privire directă și circumspectă.

— În ce context ai avut contact cu lucrarea mea? Din cîte știi, nu a fost accesibilă publicului.

Altea se aplecă spre geanta de plastic așezată de ea lîngă fotoliu la revenirea ei în sufragerie. Puse pe măsută un mic recorder.

— Am aici niște înregistrări care or să te pună în temă cu unele evenimente legate de prezența lucrării tale la bordul lui „Sagan”.

Amîndoi se referiseră la „Nostalgia unei Primăveri”, folosind termenul de „lucrare”. Se terminaseră dialogurile ambigue, cuvintele redeveniseră

concrete și dure, eliberate de micile trucuri ale conversației dintre doi oameni care încercau să surprindă cu un moment mai devreme ce gîndește celălalt.

Kerin rămase mai departe detașat de orice încărcătură emoțională, aura lui se desena ferm și protector întinsă spre haloul de o cromatică neutră al Marnei.

— Știi, începu el, nava asta a plecat în urmă cu aproape un an de zile și mă gîndeam la ea ca la un vis, ca la ceva abstract și inconsistent, fiindcă nu mai aveam nici o dovadă palpabilă că mai există cu adevărat. N-au mai zis nimic despre ea și echipajul ei, după ce au lansat-o. Amintirile legate de prezența mea la bord, cît lucrasem la „Nostalgia unei Primăveri”, au devenit tot mai difuze... confuze... nu știu care ar fi cuvîntul potrivit. Dar ceea ce a rămas limpede în mintea mea este sensul acestei „Primăveri”.

Kerin ridică spre Altea o figură împurpurată de flăcări și satisfacția lăuntrică rămasă în urma ultimelor cuvinte.

— Am conceput-o ca pe o legătură foarte puternică între ei, care plecau în Cosmos pentru mai mult timp decît orice altă ființă umană, și planeta lăsată în urmă. Spațiului ocupat de „Primăvara” mea, adăugă Kerin după o pauză, unii i-au găsit o funcționalitate pur recreativă, vorbesc de cei din exteriorul comunității umane formată din membrii acestui echipaj, ținul ei să precizeze, dar în mod sigur, pentru cei din navă, „Primăvara” are o încărcătură afectivă. Mi-am dat toată silința pentru asta. Își îngădui apoi un zîmbet scurt însoțit de o privire fixă și incisivă.

— Dar era să-mi uit vorba, adăugă Kerin, în ce circumstanțe ai avut contact cu „Nostalgia unei Primăveri”?

Altea îl lăsase să vorbească evaluîndu-i cuvintele cu detașarea rece la care o obliga posibilitatea ca și ea să fie un factor de decizie chemat să stabilească măsurile luate după această discuție vizavi de Kerin, de „Primăvara” lui, de nava „Sagan”. Cei care vorbiseră despre toate astea înainte de a fi trimisă aici, se străduiseră să-i reprezinte exact importanța discuției desfășurată în acel moment. Urmărise cuvintele lui Kerin, avînd în minte traseul străbătut pînă ce ultima propoziție ajunsese la centrul de prelucrare. De la microfonul direcțional și pînă acolo, nu părea decît un pas.

— Am să-ți relatez, pe scurt, ce s-a întîmplat cu „Sagan”. Asta întîi de toate, făcu Altea pe un ton hotărît. Era cazul să se știe cine propune desfășurarea discuției. Kerin acceptă cu un zîmbet înjumătățit, resemnat, de om împins spre singura ușă deschisă.

— N-a avut loc nici o lansare, continuă Altea. Totul a fost simulat în

cadru ultimului test care s-a căzut de cuvînt să fie făcut. Era pentru prima dată cînd se imagina o asemenea expediție, și voiau să știe precis cum se comportă echipajul în vecinătatea certitudinii că nu-i vor revedea niciodată, pe cei cunoscuți, că întoarcerea era un eveniment îndepărtat și că vor fi singuri pentru foarte mult timp. Lucruri din astea, adăugă Altea, părăsind pentru un moment tonul doct adoptat. Lui Kerin îi făcea impresia că vorbește dintr-o carte deschisă în fața ei, și pentru prima dată îi încolți în minte ideea că avea înaintea lui pe cineva trimis aici după un instructaj serios.

Altea sesiză tensiunea embrionară care începuse să se dezvolte de cealaltă parte prin modificarea – încă o dată – a aspectului aurei lui Kerin adusă la aspectul acela difuz, de nor coborît peste silueta îmbrățișată de pernele moi ale fotoliului.

— S-a convenit ca echipajul să fie menținut în acest ultim test aproximativ un an. Bineînțeles, echipajul nu era la curent cu acest lucru. Trăiau cu impresia că misiunea reală începuse. Îți aduci aminte ce tapaj a fost la „lansare”. Urma ca lansarea reală să fie foarte discretă, dar asta numai după evaluarea testului. Erau monitorizați prin toate mijloacele posibile. După cinci luni de „zbor”, comandantul navei, în acord cu echipajul, decide întreruperea misiunii, activarea unui sistem care distruge instantaneu nava, și asta într-un moment cînd se credeau destul de departe de sistemul solar, și cu motoarele funcționînd într-un regim care nu mai permitea comunicația radio cu Pămîntul. Testul a fost întrerupt imediat și echipajul luat sub control medical, adăugă Altea, după o pauză în care trimisese cuplului o privire sumbră. În mare, cam asta-i tot, sfîrși ea, retrăgîndu-se spre profunzimile comode ale fotoliului. Remarcă modificarea imaginii energetice a lui Kerin, aura pierduse aspectul acela lărgit, de un albastru albicios întins pe un fond strălucitor. Căpătase o tentă roșiatică, estompată de fuziunea cu aura Marnei, care își menținea neutralitatea. Femeia asta nu se implică deloc, observă Altea, e un zid de emoții terne și comode.

— Ah, și ca să-ți răspund la întrebare, făcu Altea, amintindu-și brusc de începutul discuției, eu sînt angajată de agenția guvernamentală care anchetează acest... dezastru. Ultimul cuvînt venise mai tîrziu, după o ezitare bine studiată, după un moment cînd liniștea se așezase între ei ca ceva palpabil.

— Nu văd în ce măsură eu și „Primăvara” mea am putea constitui obiectul unei anchete, rosti el pe un ton egal. Își mai turnă un pahar de grog și trimise spre Altea o privire întrebătoare și nedumerită.

— La începutul discuției, prefer totuși s-o numim discuție și nu anchetă, am menționat existența unor înregistrări care te vor interesa. Întinse mîna spre recorderul de pe măsută. Reprezintă conversația a doi membri ai echipajului pe mai multe perioade de timp. Sînt exact secvențele care ne interesează în momentul de față. Degetele ei mîngîiară una din laturile recorderului, grogul din bol se reflecta pe metalul lucios ca o pată imprecisă de culoare.

— Tamen (o voce feminină), nu găsești că străbatem acum o primăvară edenică, în care totul este de-a pururi în floare și miresme amețitoare? E cam clișeatic peisajul ăsta.

(Ciripit îndepărtat de păsărele și zgomot de pași)

— Peisajul ăsta este o treabă bine făcută, și în circumstanțele actuale trebuie să-l accepți ca atare. Eu încerc să mă acomodez cu el, îl las să-mi placă și pentru asta nu vreau să descopăr în el toate primăverile de pe Pămînt. Vreau să ajung la o zi dintr-o primăvară.

— Succes. Sper să mă chemi și pe mine în ziua aia.

(Un surîs scurt)

— Imposibil, Freda. Aici fiecare are pusă deoparte o zi a lui.

— Ca pachetele de sub bradul copilăriei?

Altea opri înregistrarea adresîndu-i lui Kerin un surîs enigmatic care bara cuvintele așteptate de el după ce-și ridicase nasul din paharul cu grog. Arăta puțin abătut, dezamăgit ca după o zi infructuoasă.

— Ei, la asta nu mă așteptam, comentă el resemnat. Sperasem o altă reacție din partea echipajului. Și bănuiesc că ăștia doi sînt un caz reprezentativ, nu? făcu el înviorîndu-se cu propria-i ironie.

— Aceeași oameni, două luni mai tîrziu, rosti Altea ca o voce din OFF de la marginea unui film dramatic. Înregistrarea demară din nou.

(Zgomot de pași)

— Cunoșteai amănuntul ăsta? (vocea lui Tamen), pe vremea cînd Bonaparte studia geografia, în caietul lui de însemnări apăruse o inscripție: „Insula Sf. Elena, mică insulă în Atlantic”. Atît. La vremea aceea trecuse cu privirile peste insulă fără să știe că-și va petrece acolo ultimii ani ai vieții. Este o mică ironie, nu?

— De care presupun că Bonaparte nu era conștient. E greu de crezut că și-a amintit de o însemnare laconică dintr-un caiet de liceu. Ironia o

construiești tu. Dar nu înțeleg ce vrei să spui cu „episodul Bonaparte”.

— Socotește-l o nuanțare a ideii pe care ți-am expus-o mai înainte. Mi-ai povestit că în momentul cînd ai aflat că s-au apucat să construiască o navă cu asemenea destinație te-ai întrebat cine ar putea fi atît de nebun să plece atît de departe, acceptînd să revină într-un timp cînd nimeni dintre cei cunoscuți nu-l va mai aștepta la sosire. Și iată, ești aici.

— Și-n acest caz ironia nu există independent de tine. Hai să încheiem discuțiile astea despre insule exiluri, autoexiluri. Încep să mă deprime.

— Există...

Aici recorderul fu oprit din nou, și Altea sublinie că urma o secvență întîmplată în cea de a patra lună de zbor. Episoadele se derulau într-o logică secretă, care-i scăpa lui Kerin. Avea o expresie preocupată, trăsăturile se desenau pe liniile de forță ale unei tensiuni interioare percepută de Altea prin evaluarea cîmpului energetic devenit cețos și roșiatic ca un soare văzut printr-o perdea de fum. Altea mai observă și o degajare din aura Marnei, nu mai trăiau cu aceeași intensitate, gata, trecuse relaxarea tihnită din viața cotidiană. Mă întreb dacă-i conștient că are lîngă el o mobilă, se gîndi Altea contemplîndu-i pe amîndoi de la înălțimea implicațiilor suplimentare întrevăzute de ea.

— Dă-i drumul, zise Kerin, emițînd un soi de mîrîit.

— Deci patru luni de la „lansare”, specifică Altea. Precizez că aceste discuții au loc în cadrul oferit de „Primăvara” ta, Kerin.

(Debutează vocea lui Tamen)

— Aici, noi toți, împărtășim soarta celor plecați departe de locurile natale, poate pentru totdeauna, și atunci încercăm să organizăm mediul din jur după forma și asemănarea locurilor lăsate în urmă (pauză). Sau dacă nu, cel puțin vrem să avem certitudinea că am identificat similarități în noul mediu.

— Da, fiecare a recompus universul cunoscut din acel joc de cuburi al similarităților. Și nu este doar amuzant, este necesar, ca speranța. În fond, sîntem și noi tot un soi de naufragiați. Am ajuns pe insulă, acum hai să ne adaptăm.

— Freda, înotăm toți spre aceeași insulă. Unii au ajuns deja, alții sînt în apropiere. Îți amintești de ziua de primăvară de care-ți vorbeam? (pauză). Asta este insula. Și este aceeași pentru toți.

Întreruperea înregistrării și:

— Cu două săptămîni înainte de suspendarea testului, anunță Altea pornind recorderul.

— Mi-e frică de singurătatea asta comună. Trecutul îmi apare în minte tot mai estompat (pauză). Tamen, fac eforturi ca să-mi amintesc figurile celor de acasă. Ce purtăm în noi de cîtva timp încoace?

— Dureri. Dureri de care nu ne am fi crezut în stare pînă acum. S-au rupt în noi niște legături și asta implică un timp al suferinței. Științific, asta s-ar numi criză de adaptabilitate. Și eu am momente confuze, cred că toți trecem prin asta, mai mult sau mai puțin vizibil. Este lungul drum al navei oceanelor necunoscute. Așa s-au simțit și cei din vechime, navigînd spre Terra Incognita. Nava care precede flota adunată în porturi.

— Drumul ăsta seamănă mai mult cu o derivă Tamen, navigăm pe oceane pustii, răvășite de un haos din care nu mai scăpăm. Nava atlantă, purtîndu-și supraviețuitorii peste apele sumbre ale diluviului, care a șters orice cale de întoarcere.

Aici se face referire la Atlantida, observă Altea peste ecoul vocii înregistrate. Kerin o privi lung și interogativ, vru să spună ceva, dar Altea anunță rutinată:

— Două ore înainte de stoparea testului. Este clipa revelației, continuă ea.

— Care coincide cu moartea, în centru pîndește întotdeauna un Minotaur, nu?, completează Kerin pe un ton alb, șters de emoții.

Altea nu-i răspunse.

(Vocea lui Tamen)

— Vanes ut Khejumena, fiu al lui Atslan, sînt legat de voi prin aceeași suferință lăsată de pierderea pămîntului sacru al civilizației noastre. Să rămînă aceste cuvinte în memoria acestor locuri pentru ca de Atslan să-și aducă aminte cei ce se vor ridica în urma noastră (pauză, dominată de un murmur uniform de voci nedeslușite).

Vanes ut Khejumena, fiu al lui Atslan, comandant al ultimei nave din Flota Imperială.

— Iată un epitaf exemplar, imprimat în tumulul Glonda Side, parcă așa-i numit de vechile legende irlandeze, nu Kerin?

Părea uluit ca să răspundă imediat, lui Kerin îi trebuiră cîteva momente

pînă să treacă dincolo de uimirea aceea așezată peste el ca o plasă care-i paraliza reacțiile.

— De unde știi de Glonda Side? întrebă el înăbușit. Am fost acolo cu ani în urmă, într-o vacanță...

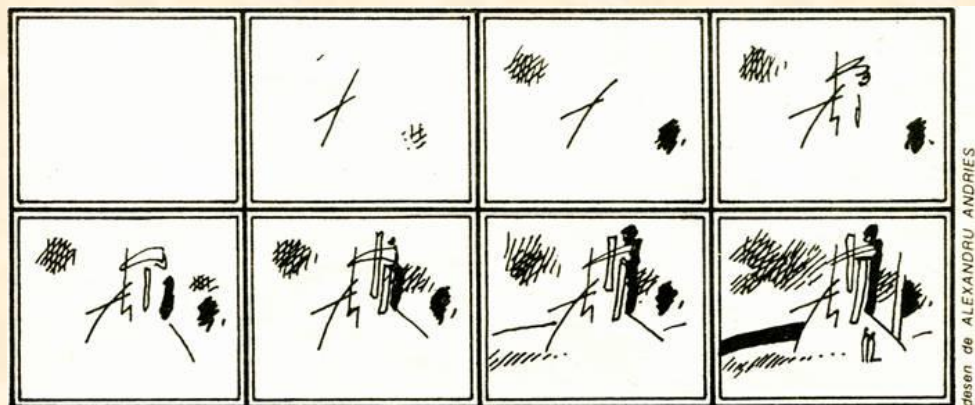
— Și n-ai rezistat ideii de a înregistra o hologramă cu peisajul acela singuratic al turnului ras de vînturi. Kerin aprobă dînd din cap. Ai folosit un laser pentru holotomia de dinaintea înregistrării peisajului, pe care l-ai diseminat în „Nostalgia unei Primăveri” sub forma unor holograme cu apariție aleatorie, continuă Altea detașată. Ea avusese timp să fie uimită de impactul compoziției lui Kerin asupra echipajului. Au funcționat ca o informație subliminală Kerin. Informația a pătruns și în sistemele de control ale navei, a ajuns și pe computerul geamăn de pe „Pămînt” și Dumnezeu știe ce s-ar fi întîmplat dacă cei de aici n-ar fi acumulat-o în secvențe disperate. Altea se opri atentă la ceva ce-i scăpa lui Kerin.

— Subiectul nu poate fi implicat în dezastrul de pe „Sagan”, șopti o voce în urechea Alteei. N-a avut reprezentarea concretă a informației stocate în hologramă. Altea dădu din cap.

— În loc să le dăruiești un moment de contemplare a ceea ce ar putea fi o zi frumoasă pe pămînt, zise ea privindu-l direct în ochi, ai implantat în echipaj singurătatea disperată a ultimilor atlanți. S-a crezut, un moment dat, că asta reprezintă un sabotaj. În condiții reale, nava s-ar fi dezintegrat în spațiu. Sînt aici ca să te absolv de această posibilitate, sau să te inculp.

Aruncă pe masă pandantivul, își scoase din ureche micro-capsula, care aterizară pe luciul măsuței ca niște bijuterii refuzate. Trucurile dezvăluite de scamator la sfîrșitul spectacolului. Își mîngîie obrajii cu un gest leneș.

— Senzori, adăugă Altea. Ai avut noroc! Ești liber, Kerin.

— „Nostalgia unei Primăveri din Atlantida”... murmură el dus pe gânduri.

— Un titlu frumos, sînt de acord, dar ce riscant e să te lași cucerit de compoziția asta, zise Altea. Oricum, făcu ea după un moment de tăcere. „Sagan” va fi din nou lansat, dar fără primăveri, fără peisaje, și chiar dacă locul ocupat înainte de „primăvară” ta va semăna cu un parcaj subteran, tot este mai bine. Reprezintă ceva familiar, de asta au nevoie acolo.

— Mă întreb, cum ar fi arătat „Iarna vrajbei noastre”, glăsui Marna pentru prima oară în acea seară.